

TRANSLATIONS FROM THE POETRY OF J. BERNLEF

Maria Jacobs

Huis met twee gezinnen

'En dit is nu mijn geboortehuis!
Te luid gesproken maar mijn vinger
wijst al de tuin in waar een roller
zwijgt en gras opstijgt geurend het verleden in.
Dat was het tenminste. Een man met ellebogen
staart mij aan. Achter hem een flets
gezin in luidgebloemde stoelen
achter mij zwijgend het mijne.
Een huis. Wederom wijs ik maar
nu maar zo'n beetje: daar
achter dat raam werd ik even
geboren (mijn stem al vergelend
terwijl ik hem spreek).
Alsof plotseling winter gaan zij
naar binnen, deur op de klink,
Zij hebben gelijk.
Een huis is bijna een huid, alleen
voor intiem en geurend gebruik.
Ruiken jullie iets, vraag ik
met mijn mond. Waar doet dit je aan denken?
Aan niets, aan niets, antwoorden zij
eenstemmig vrolijk, eenzaam en gezond.

Portret van Robert Frost, pratend

Hij praat het liefst
met een steen in zijn hand
zijn vingers om de rand
van zijn gevoel als om
een autostuur

'Geef mij er een, snel
genoeg om papavers te
tellen, een voor een,
mijn oog erbovenop
mijn oor een snaar'

Aan de andere kant
van de deur (hij kan
ze niet verstaan) toch
weet hij waar het over
gaat: 'het weer in aanleg
poezie'

'Luister, het oor (een snaar)
ritme noch metrum is het
door wederzijdse wrijving
komt het vrij, de vingers
pratend op de snaar'

Gelukkig moet je maar
zijn de gelukkige ontdekker
van je eind
je eigen.'

House with two families

"Now this is where I was born!"
Too loud, but my finger
is pointing already to the garden where
a lawn mower is silent and grass rises
fragrantly towards the past.

This was it, at any rate. A man with elbows
stares at me. Behind him his faded
family in loud flowered chairs
mine silently behind me.

A house. I point again but
this time vaguely: there
behind that window I was born
briefly (my voice yellowing
as I sound it).

As if winter came suddenly
they go inside, bolt the door.
They are right.
A house is almost a skin, for
intimate and fragrant use only.

Do you smell anything? I ask
with my mouth. What does it remind you of?
Of nothing, nothing they reply
unanimously cheerful, lonely and sane.

Portrait of Robert Frost, talking

He loves to talk
with a stone in his hand
his fingers around the edge
of his sensations as if
around a steering wheel

'Give me one, fast enough
to count poppies
one by one
my eye right on top
my ear a string'

On the other side
of the door (he can
not hear them) but he
knows what it is
about: 'the weather capable
of poetry'

'Listen, the ear (a string)
it is neither rhythm nor metre,
through mutual friction
it comes clear, the fingers
talking on the string'

Lucky you should
be the lucky discoverer
of your end
your own.

Brits

Een brits timmeren
voor de herinnering
aan het gebaar dat
als een lamp snel
aan- en uitgedraaid
zwart op mijn netvlies
verder brandt

Ik zal nooit weten
wat je hand bedoelde
midden in de kamer
terwijl de ochtend
in je nagels blonk
of voelde—'t is alleen
gebeurd

De geur van koffie
om ons heen
een vederlicht getralied
oog dat in het mijne scheen
de kamer als een zetstuk van geluk

O, onbruikbaar meubel
brits van louter kwasten
van tegendraads en ongeverfd geluk
zwerf voor altijd door mij heen
geurend als jouw gebaar en
koffie en ontimmerbaar.

Voor je handen - 24.4.1972

In je hoofd kunnen veel dingen tegelijk
Je neemt iets op en laat het vallen
Daar hangt het dan te deinen als een
Doorschijnend kikkervisje wachtend op verbinding

Dan grijpen ze hun kans, of liever nog
Je sleutels, een half geposte brief
Het deksel van een jampot, jaren later
In een bureaula terug te vinden

Tussen herinneren en vergeten
Leven je handen hun historieloos verhaal
Hoe ze je sleutels in de ijskast kregen
De brief in bed, waaronder maandenlang
Een nagelschaartje op ontdekking wachtte

Handen zijn vrij als wij bezet zijn
Ik kan er uren naar kijken hoe ze
Uit de losse pols en heel voorzichtig
Een vulpen tussen de sigaren leggen

Als dan eindelijk, met veel gekraak
en gekwaak van 'hallo', 'wat ook weer'
de verbinding hersteld je opeens
aan de grond staat genageld
vind ik jou op je mooist
En je handen.

Couch

Building a couch
for the memory
of the gesture that
like a lightbulb
switched on and off quickly
goes on burning
black on my retina

I'll never know
what your hand meant
in the middle of the room
as the morning shone
in your nails
or felt - it just
happened

The smell of coffee
around us
a feathery barred
eye that lit into mine
the room framing warmth

O useless piece of furniture
couch full of knots
of raw cross-grained happiness
roam through me forever
fragrant as that gesture and
coffee and unbuildable.

On your hands - 25.5.1972

In your head many things at once are possible
You pick up something and drop it
There it hangs then floating like a
Translucent tadpole waiting for a connection

Then they grab their chance, or better still
Your keys, a half-mailed letter
The lid of the jam jar, to be found again
years later in a desk drawer

Between recalling and forgetting
Your hands live their rootless tale
How they managed to put your keys in the fridge
The letter in bed, under which a pair
of nailclippers waited for months to be recovered

Hands are free when we are occupied
I can watch for hours how they put
a fountain pen between the cigars
supple-wristed and very carefully

Then when finally, with much static
and squawking like 'hallo', 'what's that again?'
the connection re-established, you suddenly
stand riveted to the spot
I love you best
and your hands.

Kindertekening, verklaard

Als je van huis wegloopt
word je steeds kleiner kijk
maar tot je daar verdwijnt

Die ligt op zijn zij
Slaapt-ie? Nee die is dood
(kleurt het hoofd rood)

De grond zit boven hem
zie je wel en de kist
op slot en hiero ik

Er was ook een kogel
maar ik was z'n vriend
moeilijk is zo'n revolver

Honger niet nee maar een
boom kan wel en een vogel
erin met een bek kan ik wel

Dat? Dat zijn sterretjes
als ik hard op m'n ogen
's nachts als ik zo doe in het donker

Wil jij hem hebben of nee
vouw maar een vliegtuig ervan
een vliegtuig dat neerstort

Maar niet jij jij niet
want dat durft niemand
dat durven ze niet he?

Iets Roods

Even hangt zijn rode jopper
rond in the druppel onder
aan het blad

Dan parelt hij uiteen op de
vacht van een vaars die
hij niet/hem niet ziet

De boer voortstappend over zijn
akker verwacht regen maar
krijgt een hartverlamming.

Vanaf de weg lijkt hij een
tent, iets verder weg al op
een berg tomaten - dan

Een verdwaalde bos papavers of
een verkeersbord omgekiept
dan op 'iets roods' en dan pas

Dan pas valt alsof de wolken
in de polder zakken - met bakken
zegt men wel.

Child's drawing, explained

when you leave home
you get smaller and smaller look
till you disappear there

That one lies on his side
Is he asleep? No he's dead
(colours the head red)

The ground sits above him
you see and the coffin
locked and that's me over here

There was a bullet too
but I was his friend
it's hard that gun

I can't do hunger no but
a tree sure and a bird
in it with a beak sure I can

Those? Those are stars
when I press hard on my eyes
at night when I do like this
in the dark

Do you want it or
no, fold an airplane why don't you
a plane crashing

But you don't - not you
'cause nobody'd dare
they wouldn't dare would they?

Something red

His red parka clings for a moment
round in the drop at the base
of the leaf

Then he glitters apart on the
pelt of a heifer that
he doesn't see/doesn't see him

The farmer striding across his
field expects rain but
gets a coronary.

From the road he looks like a
tent, a little further along
like a pile of tomatoes - then

a mislaid bunch of poppies or
a traffic sign upended
then like 'something red' and only then

only then downpour as if the clouds
sink into the polder - cats and dogs
as they say.